

Agenda Jove CINEMA

Dissabte 3

Cardedeu: "Acusados" a les 10 de la nit al cinema Municipal.

L'Ametlla: "Cariño, he en-cogido a los niños" a 2/4 d'11 de la nit a "La Sala".

Diumenge 4

Cardedeu: "Acusados" a les 5 de la tarda al cinema Municipal. "Rusquis" a les 5 a l'Esbarjo.

Granollers: "Cariño, he en-cogido a los niños" a les 4 i 6 de la tarda al Cercle Cultural de la Caixa.

L'Ametlla: "Blue Iguana" a les 5 de la tarda a "La Sala".

Llinars del Vallès: "Loca academia de policia 6" a les 5 de la tarda al cinema.

Dijous 8

Cardedeu: 1 Jornades de cinema ecològic a Cardedeu: Inauguració amb la video-pel·lícula "Spaltprozesse". A 2/4 de 10 de la nit a l'Esbarjo.

TEATRE

Montmeló: Ombres Xineses: "Les aventures d'en Malic". A càrrec de la Fanfarra. A les 5 de la tarda al local de l'Aggrupació Sardanística.

Diumenge 4

Caldes de Montbui: IV Concurs de teatre amateur "L'amor viu a dispesa" de Josep M. de Sagarra, a càrrec de Foment Excursionista de Barcelona. A les 6 de la tarda al local del Centre Democràtic i Progressista.

MÚSICA

Dissabte 3

Cardedeu: Ball de saló a càrrec de l'orquestra Ridels. A les 11 de la nit a la Sala de Ball.

Diumenge 4

Sta. Maria de Palautordera: Ball a càrrec del Duo Esquitx. A les 7 de la tarda al Centre Cívic.

ANIMEU-VOS

Fem entre tots la
Veu Jove

Escriviu a:

C/ Reg. de Llibre, 1. 1a pl.
08400 Granollers

Tel. 979 47 49
Fax. 979 47 49

Correu electrònic: veujove@veujove.com

Desorientació

Desorientació és justament el mot que descriu de manera més precisa la sensació que experimenta un noi en finalitzar els seus estudis bàsics (E.G.B.) i haver de triar entre les diverses opcions que se li presenten.

Aquesta ofuscació té el seu origen en la manca d'informació del noi, que l'empeny a una tria a cegues.

Tota persona, per poder decidir cap a on dirigir el seu futur, ha de tenir molt clar quins són els camins que pot escollir, amb els pros i els contres de cada un d'ells. Una vegada superat aquest sotrac, i si es vol arribar a ser universitari, després dels 3 anys de

batxillerat i del curs d'orientació universitària (C.O.U) o bé després dels anys de Formació Professional (F.P), arriba l'enemic n° 1 dels estudiants: **la selectivitat** (un examen on et jugues el tot pel tot).

Primer, el temor i la duresa de l'últim curs et fan creure que no has de patir per la selectivitat ja que molt probablement no arribaràs, però quan recapacites i contemples la possibilitat d'aprovar el curs i fins i tot la selectivitat, llavors torna a nosaltres aquella desorientació que anys enrera havíem sofert.

Què faré ara? Quina carrera escolliré? Quines sortides professionals té aquesta car-

ra?... són algunes de les qüestions que un es planteja en aquest moment, perquè tornem a patir una forta manca d'informació que ens impulsa a que la nostra decisió no estigui basada en una àmplia documentació ni en profundes reflexions, sinó, molt al contrari, en un joc d'atzar (on ens juguem el futur de les nostres vides).

Ja siguin les institucions pertinents com els centres docents s'haurien d'encarregar de fer arribar als interessats la informació que necessiten i trencar així aquesta desorientació, perquè mai, al llarg de la nostra vida, no aparegui cap dubte per manca de dades.
Núria A.C.

Bojos

Dins d'aquesta societat que entre l'estress i el progrés avança vertiginosament cap a un futur cada vegada més incert, són cada cop més les persones que víctimes d'aquest món regit pel caos i la confusió, viuen aïllats de tot, en el seu univers particular; són els "bojos". Persones reals, de carn i ossos, com tots nosaltres, però que víctimes d'una malaltia com qualsevol altra, es veuen rebutjats per una societat que els ignora completament, com si no existissin, com si fossin quelcom molt llunyà que no l'atany. Però... no ens enganyem més, són aquí, entre nosaltres, formant part de la nostra societat, i el seu problema ha de ser el nostre, perquè ni la bogeria és una maledicció, ni els bojos uns monstres sense sentiments. Hem de deixar de banda tots els nostres prejudicis, i acceptar la bogeria com el que és realment, una malaltia, potser més desagradable que d'altres, però a la qual tots estem exposats. I no només exposats en el sentit de patir la malaltia directament, sinó d'una manera indirecta, resultant les

víctimes d'uns individus que marginats i abandonats al procés degeneratiu de la seva malaltia, han esdevingut perillosos criminals. Com va ser entre d'altres, el cas de Barbastre (Osca), on fa unes setmanes, un boig, va irrompre en un col·legi intern per una de les finestres, i va assassinar una monja mentre aquesta dormia.

I és ara, quan ja ha perdut la vida una persona, que tots concentrem les nostres forces en contra d'aquest "salvatge", sense adonar-nos de la gran part de culpa que tots nosaltres, els "normals", tenim en tot això amb el nostre comportament. Els ignorem, ens riem d'ells, els tractem com animals, i després ens sorprèn que reaccionin de la manera que ho fan. Són persones, encara que a molts els costi de creure-s'ho, i com a tals també se senten ferides i pateixen; però una persona ferida, i molt profundament, que no sap controlar les seves reaccions, pot arribar a resultar molt perillosa. Així, aquest espantós criminal esdevé, en definitiva, una víctima més d'aquesta societat irresponsable que si

volgués podria evitar-se molts dels problemes que l'afecten.

Però la nostra irresponsabilitat arriba més enllà, perquè incidents com el d'Osca no arribarien a passar si existissin uns llocs on poder tractar d'una manera adequada, humana i eficaç aquestes persones, i quan dic això, no em refereixo a un d'aquests "psiquiàtrics" de mala mort, d'on surten pitjor encara del que entren, i que semblen la solució a tot el problema, sinó a uns veritables sanatoris on els malalts mentals no hagin d'escapar per les condicions en els que es troben, i dels que no surtin fins que no deixin de representar un perill per la resta de la societat.

No val la pena continuar planyent-nos de nosaltres mateixos, quan sabem que les solucions del problema són a les nostres mans. Per què continuar culpant com cecs del nostre error, unes persones que ni tan sols distingeixen el mal del bé? Només depèn de nosaltres que fets tan desagradables com el de Barbastre no es tornin a repetir.

Toñi N.

US RECOMANEM

"La venganza del tiburón" de Hank Searls (1987)

Ellen Brody decideix anar-se'n a viure amb el seu fill Michael després que el seu altre fill fos anihilat per un terrible tauró blanc. Michael viu al Tròpic i treballa com a expert en biologia submarina.

Encara que els taurons blancs no són propis en aigües tropicals, un d'aquests monstres apareix i fa reviure a Ellen el malson de la mort de bona part de la seva família a la gola del depredador.

Sembla que un instint paranormal condueix el tauró envers Ellen. Una lluita a mort començarà a l'instant en que tots dos es trobin front a front.

Un relat que us farà contenir la respiració fins al final, que us impedirà aixecar els ulls del llibre i que us portarà a un món de terror, intriga i sobretot venjança, la del tauró contra Ellen i la d'Ellen per la supervivència.

Un llibre on es confon l'angoixa amb el pànic i el dolor, i tant la novella com la versió cinematogràfica creen uns in-concrets temors al cervell del lector.

C.A.N.

Tot el que ens sobra

Anant amb cotxe tots nosaltres hem pogut veure un paisatge que molts cops no és el que més ens agrada, em refereixo als munts d'escombraries que molt sovint contemplem a banda i banda de la carretera.

Ens trobem davant d'una societat consumista que cada dia ens ofereix productes nous i ens fa canviar els que havíem adquirit fa just dos dies, i aquests productes vells: on van a parar? qui se'n fa carregat?

Resulta que molta gent no té on deixar-los, els carrega al cotxe, va a donar una volta, quan ja creu que s'ha allunyat prou de casa seva atura el cotxe i... descarrega el paquet, deixant-lo a un cantó de la carretera, ja que a casa seva són molt nets, naturalment, i no hi volen porqueria.

Aquest paquet tant pot ser l'antic sofà, tan còmode, que feia les seves delícies a l'hora de la migdiada, o el matalàs, que féu dolços els seus somnis en dies passats, entre moltes altres coses, i com que no sap on anar a deixar tot això ho deixa en un cantó de la carretera, i espatlla el paisatge natural.

Abans d'adquirir un nou producte hem de conscienciar-nos de que hem de fer desaparèixer l'anterior, i no precisament de la manera esmentada abans, sinó d'una manera que no pugui causar danys al planeta, ni a la nostra vista; a més a més: és ja tan vell com per tenir necessitat de canviar-lo? És necessari veritablement fer-ho?

C.V.J.